

[Grethe Fenger Møller]

hver sin walkman, en walkman, der larmer en gammel trist traver, som socialdemokratiet har glemt at skifte ud i 1982. Den hedder: åh, hvor er det slemt, det kan næsten ikke blive værre!

Hvor ville det være dejligt, om hr. Svend Auken og socialdemokratiet ville smide den walkman og åbne bare ét øje på klem, så ville man også dér opdage, at det går fremad for Danmark. Det så sort ud dengang for 4 år siden, da socialdemokratiet gav op, men for hvert år siden er Danmark blevet lysere og gladere. Vigtige dele af den økonomiske genopretningspolitik er gennemført. Inflationen er på det nærmeste væk. Renten er bragt ned på det laveste niveau siden 1960'erne. Erhvervsinvesteringerne er steget kraftigt, og 160.000 flere er kommet i arbejde. Statsunderskuddet er bragt ud af verden, og der er udsigt til overskud på statsbudgettet i 1986, 3-4 år før den frist, firkløverregeringen gav sig selv. Det er simpelt hen flot klart.

Men regeringspartierne overtog også en tung økonomisk arv, der ikke tillader, at der slækkes på de udgiftspolitiske målsætninger. Vi slæber stadig væk rundt med et betalingsbalanceunderskud, der blev grundlagt af socialdemokratiske regeringer. Oppositionen påstår, at balancen på statsfinanserne er bragt til veje gennem gigantiske besparelser og nedskæringer af den offentlige service og stigende skattetryk. Det passer ikke. Hvis vi ser på de reelle udgifter til sygehuse, var de i 1985 på samme niveau som i 1982, det år, hvor udgifterne var højest. Sygehuse udkrev 4 pct. flere patienter i 1984 end i 1982, og socialbudgettet er også vokset fra 1982 til 1986.

Det er rigtigt, at skatterne er steget, men vi er nødt til at betale af på gammel gæld, og vi ønsker også at bevare et velfærdssamfund, der stadig udvikler sig og giver plads til ny teknologi og nye og mere menneskelige og mere effektive måder at arbejde på.

Disse ting har vi gennemført uden at stifte ny gæld, og vi glæder os til, at der kommer så meget balance mellem et producerende erhvervslivs indtjening og ønskerne om social tryghed og velfærd, at skattetrykket kan sættes væsentligt ned.

Dette er naturligvis enhver borgerlig regerings mål. Men det må ikke medføre, at den sociale velfærd sættes over styr, og det er netop den balancekunst, der adskiller os fra

tidligere, socialdemokratiske regeringer. Vi har sagt ja til både at betale renterne på den socialdemokratiske milliardgæld og til at sikre den sociale tryghed. Det burde oppositionen respektere og ikke modarbejde.

Regeringen er nået langt med sin genopretningspolitik, men vi har stadig væk ét stort problem, betalingsbalanceunderskuddet. Det erkender vi. Men hvordan kunne det egentlig være anderledes, når man som ny regering overtog en udlandsgæld på 140 mia kr., som der skal betales renters rente af, og en eksportsektor, der i årtier er blevet for sømt?

For hvad var det, socialdemokratiet gjorde? Ja, de investerede kun i den offentlige sektor, mens den private sektor og eksportsektorerne blev groft forsømt. Den ene virksomhed efter den anden måtte dreje nøglen om. Antallet af virksomhedslukninger satte en bedrøvelig rekord de sidste år under den socialdemokratiske regering. Det er årsagerne til betalingsbalanceunderskuddet, og det ved hr. Svend Auken godt. Betalingsbalanceunderskuddet gør større privat opsparing nødvendig, men den er også blevet lettere, fordi vi nu lever i et lavinflationssamfund.

Hr. Svend Auken har påstået, at regeringen ikke har fået noget af sin politik igennem. Det er jo ikke rigtigt. Hvis hr. Svend Auken havde hørt efter statsministerens tale, hvori der var en udførlig gennemgang af det, der var blevet gennemført i denne sammenhæng, ville hr. Svend Auken vide bedre. Vi har fået en skattereform igennem, så årtiers usikkerhed om skattelovgivning og rentefradrag nu er fjernet. Vi har fået en skattereform, der også betyder hjælp til børnefamilierne.

Vi arbejder på en lempelse af formueskatten. Vi har fået en række socialpolitiske forbedringer, bl.a. delpensionen og lempeligere boligregler for ældre. Heller ikke på kulturrens område holder de mismodige påstande fra oppositionen. Vi har fået flere penge til biblioteker, musik og lokalradioer, og vi ønsker, som alle ved, et brud på Danmarks Radios monopol og håber, at det lykkes.

Det økonomiske opsving har givet stærk vækst i beskæftigelsen. Derfor har vi også fået flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet, men vi arbejder intenst på at komme af med dem; vi har sat 100 mill. kr. af til dette. Vi